

Sygn. akt III AUz 153/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ewa Cyran
Sędziowie:	SSA Marta Sawińska del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **S. Ż.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W..**

o emeryturę

na skutek zażalenia odwołującego S. Ż.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 16 lipca 2013 r. sygn. akt VII U 1468/13

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)	SSA Ewa Cyran	SSA Marta Sawińska
--	---------------	--------------------

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2013r. Sąd Okręgowy w Poznaniu – Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych **odrzucił skargę S. Ż.** o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 listopada 2011r., sygn. akt VIII U 2664/11.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowiły następujące ustalenia i rozważania:

S. Ż. urodził się w dniu 28 marca 1951r.

W dniu 28.02.2011r. odwołujący złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Decyzją z dnia 29 czerwca 2011r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił S. Ż. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że S. Ż. nie spełnia warunku co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Zakład nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 01.01.1976r. do 31.01.1994r. w Zakładzie (...) sp. z o.o., Oddział (...) Z..

Od powyższej decyzji odwołał się S. Ż..

Sprawę z odwołania S. Ż. od decyzji z dnia 29.06.2011r. rozpoznawał pod sygn. VIII U 2664/11 Sąd Okręgowy w Poznaniu, który wyrokiem z dnia 18 listopada 2011r. oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu orzeczenia z dnia 18.11.2011r. Sąd Okręgowy wskazał, że odwołujący w dniu 1.08.1975r. rozpoczął w pełnym wymiarze czasu pracę w Zakładach (...), Rejon (...) W. (następnie (...) S.A. w Z., a obecnie (...) sp. z o.o., Oddział (...) Z.) jako inkasent. Od dnia 1.01.1976r. do 30.09.1980r. odwołujący pracował w tym zakładzie w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierownik oddziału transportu i mechanizacji, od 1.10.1980r. do 31.12.1988r. jako mistrz do spraw transportu, od 1.01.1989r. do 28.02.1990r. jako mistrz do spraw eksploatacji transportu, od 1.03.1990r. do 20.03.2002r. jako mistrz do spraw eksploatacji i transportu. Nadto od 16.12.1991r. odwołującemu powierzono dodatkowe obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 3,5 tony.

Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący w okresie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) nie pracował stale w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jako kierownik oddziału transportu, mistrz do spraw transportu, mistrz do spraw eksploatacji transportu odwołujący zajmował się sprowadzaniem części samochodowych, planowaniem przeglądów i remontów. Odwołujący prowadził ewidencję i kontrolę wykonywanych przeglądów i głównych napraw. Odwołujący wykonywał swoje obowiązki pracownicze w osobnym pomieszczeniu znajdującym się obok warsztatu samochodowego. Tylko w okresach urlopów i chorób pracowników odwołujący pracował razem z mechanikami w warsztacie, dokonując w kanałach remontowych napraw pojazdów samochodowych. W warsztacie samochodowym było zatrudnionych średnio od 2 do 5 mechaników.

Sąd Okręgowy wskazał też, że zgodnie z kartą charakterystyki stanowiska pracy: kierownika oddziału transportu i mechanizacji oraz mistrza do spraw transportu, do zadań odwołującego należało m.in. prowadzenie ewidencji i kontroli nad wykonaniem przeglądów, prowadzenie sprawozdawczości związanej z działalnością oddziału.

Sąd Okręgowy, mając na uwadze zeznania świadków: H. P., L. K. i L. R., zawnioskowanych przez odwołującego - współpracowników z zakładu (...), które uznał za wiarygodne, spójne i logiczne doszedł do przekonania, że odwołujący tylko okazjonalnie w spornym okresie pracował bezpośrednio w warsztacie oraz że wykonywał obowiązki związane z planowaniem pracy w warsztacie i to w oddzielnym pomieszczeniu. W konsekwencji, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy – zeznania świadków i dokumenty w aktach osobowych, Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, a zatem nie spełnił wymogów do przyznania prawa do emerytury na tej podstawie.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 29 grudnia 2011r.

Apelacja S. Ż. została odrzucona postanowieniem z dnia 7 lutego 2012r. z uwagi na jej nieopłacenie w terminie 7 dni, a postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 6 marca 2012r. odrzucone zostało zażalenie S. Ż. na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 7 lutego 2012r.

W dniu 9.05.2013r. do tegoż Sądu wpłynęła skarga S. Ż. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18.11.2011r., w której powołany został dowód z zeznań świadków: A. S. i L. S. - współpracowników z zakładu (...).

Sąd Okręgowy, analizując art. 403 § 2 k.p.c., art. 407 § 1 k.p.c. i art. 410 § 1 k.p.c. i aktualne w tej mierze orzecznictwo, doszedł do przekonania, że nie zachodzą podstawy do wznowienia postępowania wskazane w art. 403 § 2 kpc. Podstawą wznowienia postępowania w tym trybie jest tylko „wykrycie” okoliczności faktycznych lub środków dowodowych i to takich, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy. Tymczasem skarżący w trakcie postępowania sądowego w przedmiocie prawa do emerytury, toczącego się pod sygn. VIII U 2664/11, miał wiedzę co do istnienia dowodu z zeznań świadków: A. S. i L. S.. O zatrudnieniu tych osób w Zakładach (...) skarżący wiedział od wielu lat. S. Ż. przyznał też, że zna adres świadka L. S., ponieważ od około 20 lat mieszkają blisko siebie. Wiedział też, że A. S. nadal pracuje w spółce (...). Samo przeprowadzenie rozmów z tymi osobami w kwietniu 2013r. odnośnie ich ewentualnego wystąpienia w charakterze świadków nie jest tożsame z pojęciem „wykrycia środka dowodowego”.

Na gruncie niniejszej sprawy – w ocenie Sądu I instancji - nie można zatem przyjąć, że po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie VIII U 2664/11 odwołujący dowiedział się o istnieniu nowych środków dowodowych.

Jednocześnie, jak wynika z samych zeznań S. Ż., nie było żadnych przeszkód, aby świadkowie A. S. i L. S. zostali powołani w poprzednim postępowaniu w charakterze świadków. Skarżący wskazał, że nie złożył takiego wniosku dowodowego, ponieważ miał do wyboru wielu świadków.

Z zeznań skarżącego nie wynika również, aby uwzględnienie nowych środków dowodowych mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie, jakie zapadło w sprawie o emeryturę.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika skarżącego, brak świadomości konieczności powołania wyżej wymienionych świadków, a zatem błędna ocena co do potrzeby ich powołania, nie pozwala na stwierdzenie niemożności skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych środków dowodowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1999r., sygn. II CKN 807/98, LEX nr 78214).

Stąd też Sąd Okręgowy skargę S. Ż., jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia, odrzucił na podstawie art. 410 § 1 kpc, wskazując, że nawet gdyby skarga był złożona na ustawowej podstawie, to z pewnością została złożona po upływie terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł S. Ż.. Działając przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżył je w całości i zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania przez błędną wykładnię art. 403 § 2 k.p.c. i bezzasadne przyjęcie, że wykrycie przez odwołującego nowych dowodów w postaci zeznań A. S. i L. S., które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których odwołujący nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu, nie stanowi podstawy do wznowienia określonej w tym przepisie.
2. naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. przez przeprowadzenie dowolnej oceny zeznań odwołującego.

Skarżący domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia i wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 listopada 2011r. w sprawie VIII U 2664/11 i zasądzenia od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Art. 403 § 1 k.p.c. stanowi, że można żądać wznowienia postępowania na tej podstawie, że:

1) wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym, następnie uchylonym;

2) wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa.

Stosownie do § 2 tego przepisu można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

W myśl art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

Art. 410 § 1 stanowi, że sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.

Skarżący kwestionował podstawę faktyczną orzeczenia kończącego postępowanie, którego wznowienia się domagał. S. Ż. – jak stwierdza w zażaleniu – nie uświadamiał sobie – w trakcie toczącego się postępowania, którego wznowienia się domaga, że mógłby, a właściwie powinien powołać właśnie tych świadków, gdyż świadkowie ci dysponują wiedzą na temat jego pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem skarżącego, wykrycie nowych okoliczności to uświadomienie sobie, że A. S. i L. S. z nim pracowali i najlepiej wiedzą o jego pracy w szczególnych warunkach.

Podkreślić należy, że okoliczności wskazane w skardze o wznowienie, tj. niemożność powołania świadków, o których istnieniu skarżący wiedział i których znał, dotyczą w istocie oceny materiału dowodowego, dokonanej przez Sąd Okręgowy w Poznaniu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w trakcie rozpoznania sprawy o sygn. VIII U 2664/11.

Tymczasem możliwość wznowienia postępowania na podstawie przewidzianej art. 403 § 2 k.p.c. jest uzależniona od łącznego istnienia przesłanek:

- wykrycia po uprawomocnieniu się orzeczenia nowych faktów (dowodów),
- które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane,
- możliwości ich wpływu na wynik sprawy oraz
- niemożności skorzystania z nich przez strony w poprzednim postępowaniu (por. postanowienie Sadu najwyższego z dnia 10 maja 2013r., sygn. I CZ 40/13, LEX nr 1353111).

Przepis art. 403 § 2 k.p.c. kładzie nacisk na to, iż wykrycie wymienionych w nim okoliczności faktycznych lub środków dowodowych musi być późniejsze, co oznacza, że musi do niego dojść po uprawomocnieniu się wyroku, a więc w sytuacji, w której powoływanie się na okoliczności faktyczne lub środki dowodowe było już niemożliwe. Wykrycie należy z kolei rozumieć jako dowiedzenie się o istnieniu tych okoliczności lub środków dowodowych w zakresie umożliwiającym powoływanie się na nie. Owe okoliczności i środki dowodowe, aby zostać wykryte, muszą jednakże (co wymaga szczególnego podkreślenia) istnieć w sensie obiektywnym już w czasie trwania postępowania zakończonego zaskarżonym wyrokiem (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 marca 2013, sygn. III AUa 121/13, LEX nr 1322671).

W niniejszej sprawie skarżący nie wykrył nowych dowodów, o jakich mowa w art. 403 § 2 k.p.c. Uświadomienie sobie przez wnioskodawcę, że istnieje możliwość udowodnienia faktu pracy w szczególnych warunkach w oparciu o zeznania świadków w osobie A. S. i L. S., nie jest wykryciem środka dowodowego. Możliwość powołania tych świadków w postępowaniu, którego wznowienia domaga się skarżący, obiektywnie istniała, a o ich niepowołaniu zdecydował sam wnioskodawca, który taką możliwość miał. Zarówno bowiem A. S., jak i L. S. wnioskodawca znał w 2011r., wiedział, że pracowali z nim w Zakładach (...), znał adres L. S. a odnośnie A. S. miał informację o kontynuowaniu zatrudnienia przez nią w zakładzie.

W analizowanej sprawie brak zatem przesłanki nowości środków dowodowych i niemożności z nich skorzystania przez S. Ż. w prawomocnie zakończonym postępowaniu o sygn. VIII U 2664/11.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia i stanowisko prawne Sądu orzekającego.

Możliwość ponownego rozpoznania prawomocnie zakończonej sprawy na skutek skargi o wznowienie postępowania otwiera się tylko wówczas, gdy istnieje jedna z ustawowych podstaw wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego. Brak oparcia skargi na takiej podstawie skutkuje jej odrzuceniem.

W konsekwencji zaskarżone postanowienie należało oddalić, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

del. SSO Katarzyna Schönhof- Wilkans (spr.)	SSA Ewa Cyran	SSA Marta Sawińska
--	---------------	--------------------